

Kapitola 7. Co je skutečné?

Předcházející část: Kapitola 6. Sociální realita a úrovně pravdy

KAPITOLA 7

Co je skutečné?

Jako první napsal Protagoras starověkého Řecka toto: Každý naivně předpokládá, že jeho vlastní vnímání, názory a pochopení života a jeho událostí je „skutečné, pravdivé a věčné“, a proto „správné“. Proto, pokud ostatní lidé mají jiný úhel pohledu, jsou považováni za „špatné, špatně informované, zaujaté, politicky nekorektní, nebo ignoranty“.

Vrozená marnivost narcistického jádra ega má eminentní zájem na tom, že ego je „správné a má pravdu“, což s sebou nese přidružený pocit důležitosti. K tomu se zase přidává jemný pocit posílení, i když jeho základ je zcela iluzorní. To znamená, že být „správný a mít pravdu“ je spojené s hrdostí a sebeúctou, které pak ego brání, jako je problematický konstantní národní a mezinárodní politický boj kvůli morálně vysokému krédu.

Vzhledem k tomu, že následky systémů víry a z toho vyplývajícího emocionálního chování jsou rozhodující pro štěstí, úspěch a i přežití, je zřejmé, že je výhodné analyzovat základní zapojené procesy. Vzhledem k tomu, že jsou velmi zásadní, pochopení jejich mechanismů má značný význam.

Snadno pozorovatelný fakt může být objeven tím, že mysl funguje na základě domněnek, které jsou zároveň spojeny s emocemi a zařazeny podle priorit. Ty poskytují prozatímní modely pro víru a jednání, stejně jako dohoda nebo nesouhlas. Následující zpracování pak může mít za následek buď pochybnosti nebo jistotu, a tím i oslabení nebo posílení osobní i skupinové identifikace a loajality a závazků.

Smysl pro realitu je zkušenostní, subjektivní ústřední bod interaktivní složitosti, která vzniká z mnoha faktorů, a to jak identifikovatelných tak i subtilních. Když zkoumáme a vyčíslujeme každý okamžik, pak subjektivní vědomí zahrnuje doslova miliony přispívajících elementů s vnitřním žebříčkem důležitosti a dominance. Některé nejvíce zřejmé ovlivňují názor, přesvědčení, víru a další mentální procesy jsou věk, pohlaví, vzdělání, fyziologie mozku, předcházející zkušenosti, školení, jazykové znalosti, IQ, a psychologická a intelektuální odbornost a kapacita. Tyto faktory jsou ovládány celkovou evoluční úrovní vědomí, která je ovlivněna záměrem, závazky, individuálním cílem a „pozornostním setem“ (Medina, 2006).

Všechny tyto faktory jsou dále ovlivněny zpolitizovanými kulturními a společenskými předpoklady a axiomy, které jsou přijaty jako „realita“ a jsou začleněny do sociální struktury.

Realita jako interpretace

Z výše uvedeného je zřejmé, že smysl pro realitu je skutečně subjektivní předpoklad, že je prakticky využitelný, ale ne „prokazatelný“ jako jsou například lineární popisy a rozměry materiálu objektů. Všechna prohlášení mysli jsou přinejlepším prozatímní, a uvědomění si tohoto omezení je vlastní kvalita moudrosti. Moudrost znamená určitou pokoru a flexibilitu. Také znamená konservativní, opatrný postoj, který si je vědom toho, že další informace budou narůstat v průběhu času a zkušeností. Moudrost považuje všechny znalosti za prozatímní a podléhající změnám, a to nejen ve významu, ale také v hodnotě. Definice „skutečného“ zahrnuje ověřitelnou pravdu, která až do nedávné doby nebyla k dispozici; tím pádem ověřitelná realita / pravda / věrohodnost se objevily teprve nedávno v lidském vědomí.

Schopnost rozeznat realitu

Lidská mysl automaticky předpokládá platnost své vlastní subjektivní zkušenosti a proto je její činnost založená na vnitřní charakteristice nazvané „víra“. Na samotnou víru je v nedávné době veden útok ze strany profesionálních skeptiků, kteří paradoxně vykazují extrémní víru ve svůj vlastní skepticismus (úroveň 160) a související narcistickou sofistiku. Skeptici nedokážou být skeptičtí ke své vlastní skepsi a proto mají naivní systém víry, který v praxi vede k odmítání vyšších úrovní vědomí a k neschopnosti pochopit význam a abstrakce, nebo odlišit kontext (pole) od lineárního obsahu (vzhled) dle grafu Brain Physiology v kapitole 4 .

Podstatou základní konstrukce lidského ega je vnitřní nevinnost v tom, že věří v realitu nebo pravdě svých vlastních programů a není si vědomo toho, že mu chybí vnitřní schopnost pro vlastní korekci. Důvodem pro tuto neschopnost ega pro ověřování je, že jeho data jsou omezena pouze na systémy vnitřního zpracování. Vnitřní mechanismy ega postrádají jakýkoli externí nezávislý zdroj ověření.

Lidská mysl je jako loď na moři, která není schopná opravit svůj směr bez kompasu nebo externího referenčního zdroje, jako jsou například hvězdy. Je důležité si uvědomit, že systém je opravitelný pouze pokud má přístup k externímu referenčnímu bodu (např. globální polohový systém), který tedy slouží jako absolutní, a podle kterého se všechna ostatní data porovnávají. (Absolutismus kalibruje na úrovni 650, a Absolutno samotné kalibruje na úrovni 1000).

Jak je popsáno ve všech předchozích knihách (Hawkins 1995 – 2007), existuje nyní referenční stupnice ověřitelné pravdy, na které jsou úrovně pod 200 falešné a úrovně nad 200 jsou postupně pravdivé a úroveň 1000 představuje absolutní pevný záchytný bod, ke kterému se všechny ostatní kalibrace vztahují. Všimněte si, že relativismus (pomocí postmodernismu) popírá realitu Absolutna, protože věří, že všechny údajné pravdy jsou jen sociální a jazykově sestavené názory (vnímání / rozlišení), tj. „jen rétorika“. Proto relativismus vidí jen vnímání a je slepý k podstatě a kontextu. Paradoxně relativismus považuje své vlastní premisy za absolutní (stejně jako nadřazené a elitní). Pokud jsou všechna tvrzení jen hypotetické významové konstrukty, pak je samozřejmé, že tvrzení samo o sobě nemá

žádnou vlastní realitu a je také jen hodnotou zatížený jazykový konstrukt. Takže podle vlastních kritérií je postmodernismus mylný (jak bylo v historii prokázáno porážkou Protagora jeho vlastními argumenty Platónem).

Obsah versus kontext

Je zřejmé, že všechny výroky o domnělých pravdách nebo realitách jsou závislé na převládajících podmínkách a na identifikovatelných i neznámých faktorech. Interpretace dat závisí na celkových situačních faktorech, jak byly popsány v předchozí analýze. Co událost znamená nebo jak „vypadá“ závisí na úhlu pohledu pozorovatele a na a převládajících okolnostech.

Kapacita pro pozorování a jeho správná interpretace je vlastně funkce vyplývající z úrovně vědomí a odpovídající funkce mozku. Tyto faktory jsou zase ovlivněny záměrem a motivací. Ty se mohou pohybovat v rozsahu od objektivního vybraného vyškoleného důvtipu a odborné znalosti k identifikaci esence, až k emotivnímu, zkreslenému a zpolitizovanému, úmyslnému falšování (vnímání) a rétorice (úroveň180).

Realita jako společenský produkt

Rozlišování reality a pravdy bylo vždy pro lidskou mysl problematické, ať už si toho byla vědomá nebo ne (tj. předmět epistemologie). Tento proces se nyní ještě více komplikuje celkovým dopadem sdělovacích prostředků, jejichž účinek je jak subtilní a neuvědomovaný, tak i viditelný a zřejmý. Nejvíce zřejmý vliv médií je na základě výběru samotného, stejně jako čas věnovaný zpravodajství, které je v televizi doplněné vizuálními obrazy a hudebním doprovodem. Emocionální a politické zkreslení a dramatizace umocňují dopad, který je posílen sekvencemi a stylem prezentace. Materiál prezentovaný médiu může mít kalibraci od velmi nízké úrovně 10, k velmi vysoké jako je 570, ale mysl pozorovatele prezentací pracuje se stejnými předpokládanými realitami, navzdory velmi velkým rozdílům v úrovni předkládané pravdy. Celkovým dopadem médií je výroba „virtuální reality“, která obsahuje zkreslené hodnoty.

Zatímco moderní a sofistický divák si je toho podvědomě vědom, osoby s nižší úrovní vědomí nejsou, a tak, stejně jako děti, mají tendenci se domnívat, že fikce je pravda a žijí v „alternativní realitě“ (Pitts, 2007; Marzeles, 2007). Padesát procent blogů kalibruje pod úrovní 200 (říjen 2007). V Americe padesát pět procent populace kalibruje pod úrovní 200 a tito lidé jsou tedy náchylní ke zkreslení a nesprávné interpretaci. Celosvětově je osmdesát pět procent obyvatelstva pod úrovní 200 a v některých subkulturách a zemích je to téměř sto procent. Tak lež ovládá myšlení a schopnost testování reality většiny lidí v dnešním světě. Jak si již všiml nacistický ministr propagandy Joseph Goebbels, je-li lež říkána dost často, lidé jí nakonec uvěří jako faktu (virtuální realita), protože populace postrádá schopnost rozlišit pravdu od klamu.

Progresivní povaha pravdy a reality

Zpracování informací je evoluční a ukazuje se jako postupně progresivní na vývojové časové ose. Potvrzení předpokládaných faktů může trvat desítky až stovky

let a vyžaduje editaci mnoha získaných a analyzovaných informací. S objevem větších znalostí se mění jejich význam stejně jako kritéria pro platnost. Všechny oblasti lidského poznání se v průběhu doby mění, a dokonce i výklad historie samotné je předmětem revize na základě nových objevů a metodik. Všechny víry a informace jsou orientační, takže dokonce i když se skutečnosti nemění, jejich význam podléhá změnám v čase.

Porozumění realitě (pravdě) je subjektivní a proměnlivé, protože příčinou jsou individuální variace ve stylu zpracování informací, jako je „znám, myslím, cítím, věřím domnívám se ...“ atd. Existuje také neuváděná věrnost blíže neurčenému paradigmatu reality, proto lidé „tuší“, „uvědoují si“, „chápu“, „rozumějí“, atd. To je ovlivněno takovými faktory, jako jsou vzdělání, specializace, talent, vrozené schopnosti, IQ, předpokládané hodnoty, názory, emoce a zkrslení, stejně jako geografická, kulturní, rodinná, etická a morální výchova.

Dalo by se říci, že pravda a realita jsou rovnocenné a platnost této ekvivalence je nyní možné ověřit odkazem na kalibrovaný rozsah úrovní pravdy, které jsou objektivní, neosobní a nezávislé na stanovisku pozorovatele. Opět platí, že je důležité si uvědomit, že *prohlášení o údajné pravdě vyžaduje specifikaci kontextu*.

Je duchovno“reálné“?

Až do příchodu kvantové mechaniky se předpokládalo, že Newtonovy popisy fyzikálního vesmíru byly kompletní a finální. Vznik kvantové fyziky, nelineární dynamiky, kvantové teorie a další pokroky vědy ukázaly, že předchozí domněnky musely být přezkoumány. Ačkoli došlo ke změně v porozumění, základní realita vědeckých údajů byla jen zřídka zpochybněna. Ne tak duchovní realita, která se zabývá nefyzickým paradigmatem.

Duchovní reality nejsou konkrétní nebo ohraničené, ani nejsou lineární nebo adekvátně popsatelné, týkají se spíše kontextu než obsahu. Duchovní sféry jsou empiricky subjektivní, koncepčně kontextuální a nelineární. Jsou popisovány jako nevyslovitelné, náboženské, éterické, prvotní, nebeské, věčné, nadčasové, všemocné, vševědoucí, všudypřítomné a Božské (podle Jamese v *The Varieties of Religious Experience*). To je také oblast neznámých karmických sklonů, stejně jako nebeské říše a božství.

Nelineární větší realita byla popsána v průběhu tisíciletí velkými avatary, svatými, osvícenými mudrci a duchovními génii, kteří se společně dohodli na zkušenostní, potvrditelné realitě. Tyto skutečnosti se začínají objevovat na kalibrované úrovni vědomí 200+ a pak postupují do silnějších subjektivních stavů na úrovních 500+ až k úrovni 600, pak až 1000, tedy úrovní Osvícení.

Velcí duchovní učitelé v průběhu doby vyučovali procesům, kterými mohly být duchovní skutečnosti subjektivně a zkušenostně potvrzeny. Tyto skutečnosti je možno ověřit klinicky metodou výzkumem a kalibrací vědomí, který umožní nový rozměr validace a zkoumání.

Duchovní realita vs. duchovní iluze

Vzhledem k tomu, že v historii neexistoval prostředek, jak odlišit pravdu od klamu, duchovní sféra obsahuje velké množství klamných informací, jakož i víru v to, co lze popsat jen jako duchovní fikce a fantazie. Níže uvedená tabulka to ukazuje. Následující údaje kalibrují jako falešné a jsou pod úrovní 200.

Fikce a mýty

Únos mimozemšťany

A Million Little Pieces (kniha Jamese Freye)

Apokalyptická proroctví

Kulty vodnáře

Area 51 konspirační teorie

Astrologická náboženství

Babádží

The Bible Code

Kniha Zjevení (Apokalypsa, Nový zákon)

Channeling

Kruhy v obilí

Křišťálové děti

Da Vinci Code, The (Šifra Mistra Leonarda)

Da Vinci Code Decoded (Da Vinci kód dekodován)

Věštění

DNA kód

Proroctví o konci času

Mimozemšťané

Duchové

Boží gen

Příchod páté dimenze

Jidášovo evangelium

Maitreya

Mayský kalendář – předpovědi

Natural Healing (přírodní léčitelství)

Neg. Prayer -Healing Study (/studie o negativním vlivu modlitby na léčení/

Amer. Heart Journal, 04.06)

New Ageismus

Opus Dei Code

Protokoly učených sionských mudrců

Raeliáni

Reinkarnovat se jako nižší druhy

Reinkarnace Buddhy jako Ram Bahadur Banjan

Turínské plátno

The Snake Pit (kniha)

Temple Solar, řád hvězdných dětí

Transmediumship

UFO od mimozemšťanů

Kulty UFO

The Urantia Book

Historická analýza

Bude odhaleno, že oblast nazývaná „duchovní“ pokrývá široké spektrum, které zahrnuje širokou škálu od vysokých úrovní potvrditelné pravdy v průběhu velkých časových období, na rozdíl od mylných duchovních fantazií, výmyslů, mýtů a dezinterpretací. Mýty, alegorie, bajky, příběhy, podobenství a legendy však mohou sloužit pedagogicky a alegoricky ilustrují abstraktní pojmy pravd ve zjednodušené podobě.

Srovnatelně: humor, poezie a umění užívají podobné metaforické styly spolu s paradoxem pro zvýraznění abstraktních principů.

Historické náboženské texty, například ve Starém zákoně, tedy zahrnují kulturní mýty a příběhy, které nejsou doslovná potvrditelná fakta, ale zahrnují kulturní folklór. Jsou srovnatelné se symbolikou Santa Clause, který také doslova nelétá na střechu se soby, nebo neprochází dolů komínem, ale legenda představuje ducha Vánoc v konkrétním stylu, který je srozumitelný i pro mysl dítěte.

Ve Scopesově procesu byly alegorické příběhy z Bible ohniskem specifického útoku Clarence Darrowa takovým způsobem, že je srovnatelné napadat rozdíl mezi literou a duchem zákona, což je typické pro současné politické debaty o svobodě

náboženského projevu v protikladu ke vnucenému náboženství.

Jak již bylo dříve citováno, Ústava Spojených států a Listina Práv zavedly svobodu od nařízeného náboženství ze strany vlády (teokracie), přesto současně svobodu náboženského vyznání (např. vánoční stromky, Santa Claus, Menorah). Tento jemný rozdíl je pohodlně ignorován postoji sekularistů, včetně dokonce i justice. Skutečností, která je přehlížena „zákonodárci z lavic „je to, že ústavy ve všech padesáti státech obsahují odkaz na Boha jako na konečný zdroj lidské existence (G. Williams, 2007); tak, že je zde jednotná věrnost „přirozenému právu“.

Realita a význam

Význam je objasněn použitím konkrétních příkladů pro ilustraci abstraktních pojmů. Duchovní pravdy a reality jsou následek nelineárního kontextu, který pak představuje problém v jazyce, který je formou lineární. Význam není „prokazatelný“, protože dopad je subjektivní, stejně jako umění je formou výrazu, který obchází jazyková omezení.

To, co nemusí být prokazatelně „skutečné“ *objektivně*, může být velmi silně „skutečné“ *subjektivně*, navzdory všem obtížím vyjádřování.

Rozdíl mezi doslovnou a abstraktní pravdou je subtilní a schopnost, která ve vývoji provází vyšší úrovně vědomí a je často označovaná jako stupeň propracovanosti. Alegorie je vyjádření poetickým způsobem a využívá symbolické obrazy a koncepty aby naznačila souvislosti a tím i význam. Například, i když drak nemusí být doslovnou skutečností, jeho symbolika je všeobecně uznávána a chápána v úrovni archetypu.

Neschopnost rozeznat rozdíl mezi symboly a jejich abstraktním významem je nazývána být „doslovný“, „směšný“ nebo „suchar“, což znamená omezenou schopnost pro plné pochopení. Účelné zkreslení mezi doslovnými a abstraktními úrovněmi pravdy (např. mezi duchem a literou zákona) je základní mechanismus mnoha politických, právních i církevních diskusí.

To znamená, že základem pro argument a konflikt je často samoučelný artefakt (omyl) z chybné interpretace. Ten je často účelový a vede ke zbytečnému přehánění údajné důležitosti toho, co jsou vlastně nepodstatné detaily.

Studium významu, nazývané „hermeneutika“, odráží jemnosti, odkazy a odstíny klasifikace úrovní abstraktního myšlení, které jsou výsledkem definování a určení kontextu. Že všichni lidé jsou si rovni na základě svého božského původu, je abstraktní pravda vysoké úrovně, ale není doslovně vědecky prokazatelná. V jakém smyslu jsou si všichni „rovni“, navzdory extrémně širokým variacím v talentu, tělesném utváření a okolnostech narození, od bohatých k chudým?

Jestliže lidská práva jsou důsledkem Božství lidského stvoření, pak jsou inherentní a následně nedotknutelná. Na druhé straně, pokud jsou podle sekulární definice pouze důsledkem rozmaru, pak jsou všechna práva pouze orientační, svévolná a proto pomíjivá, zranitelná a jsou pouze předmětem politického a právního vyjednávání (například „velké peníze“).

„Skutečnost“ znamená, že tvrzení se vztahuje k tomu, co je skutečné, existující, projevené a měřitelné v prostoru a čase a potvrditelné vědou. Tak to představuje závěr o konkrétním stavu bytí a existence jako „faktu“. Z tohoto důvodu je „pravosti“ subjektivní prohlášení potvrditelné informacemi a popisem smyslového původu. V komunikaci prohlášení o faktické skutečnosti znamená konsensuální ověření a potvrzení ze strany druhých, což není ve skutečnosti možné s ryze osobními realitami. Stupeň reality také odráží přesvědčení a kontinuitu, které jsou však také předmětem výkladu, pochybností, či zaujatosti. Všechny předpoklady o realitě jsou opět na vyšší úrovni předmětem osobního omezení, jak cituje Protagoras v Platónově *Theaetus*: „Každý a každá událost je pro mne taková, jak se mi jeví, a pro tebe je taková, jak se jeví tobě.“ Tak jsou výroky o skutečnosti svědectvím. Nicméně výše uvedené tvrzení je však dále omezené vztahem k vnímání a vzhledu, a ne k podstatě. Takže i když je názor subjektivní, podstata sama není předmětem názoru, přestože pozorovatel nemusí být schopen dělat takový rozdíl. Z tohoto důvodu je kalibrování úrovní pravdy podstaty jediný známý způsob jak překonat případné chyby vnímání, pozorování a interpretačního závěru. V důsledku toho je realita identita a ne popis.

Existují čistě subjektivní skutečnosti, které nelze potvrdit zkušeností druhých, jako sny, představivost, obrazy, vzpomínky atd. Dokonce, i když jsou data potvrditelná, jejich význam, hodnota, nebo důležitost jsou pak překrývány dalšími přispívajícími faktory všech souvislostí. Z výzkumu vědomí vyplývá, že ve Spojených státech, například, přibližně padesát pět procent populace ve skutečnosti není schopno rozlišit co je opravdu „reálné“. Důkazem toho je soudní zkušenost, že přibližně padesát procent identifikací lidí podezřelých z kriminality při identifikování z fotografií nebo při identifikaci podezřelého ve skupině jsou chybné. Dokonce i takové prohlášení, jako je: „Ano, to je člověk, kterého jsem skutečně viděl spáchat zločin“, je v padesáti procentech klamné. (Všimněte si také, že přibližně padesát procent informací na internetu kalibruje pod úrovní 200.)

Údaje jsou předmětem rozsáhlého zpracování lidské mysli. Například někteří lidé jsou „snižovači“ a jiní jsou „expandéři“, takže i přehánění důležitosti nebo snižování významu má vliv na schopnost testování reality. Pro bludnou mysl se všechny druhy víry stávají „skutečnými“, zatímco skutečná fakta jsou popírána jako pravda. Tak se fikce stává „skutečnou“, protože základní záměr je sloužit narcistickému úmyslu (např. správně versus špatně).

Zralá mysl si je vědoma možnosti výskytu chyb a vidí hodnotu pokory. Stejně jako u klasického výroku: „Myslím, tedy jsem, „všechny ostatní výroky o skutečnosti jsou dočasné.

Souhrn

V konečném rozboru to, co se považuje za „skutečné“ je subjektivní předpokládaný závěr, který je důsledkem zpracování víceúrovňového obsahu v rámci daného kontextu, jenž je zase závislý na úrovni vědomí. Úroveň vědomí je v korelaci s kapacitou a stylem mozkové funkce a s přítomností nebo nepřítomností duchovní energie, přičemž záměr hraje dominantní roli. To znamená, že pýcha a sebestřednost

omezuje schopnost pro uznání pravdy a reality, zatímco pokora a úcta k integrované pravdě snižuje chybu a zvyšuje schopnost odlišit vzhled od podstaty.

Zpracování významu pravdy a reality vyžaduje rozpoznání rozdílů abstraktních úrovní pravdy a nesměšování úrovní, jež často vedou k nesprávnému výkladu. Kvůli složitosti výše uvedeného procesu vzniklo v průběhu staletí obrovské množství literatury, která je věnována filozofii, teologii, ontologii a odvětví filozofie nazvané metafyzika a epistemologie. Například, jak víme, že víme?

Po mnoho století se většina lidstva spoléhala na autority, které dávaly odpovědi na to, co se zdálo být nekonečně složité a nejasné.

Otázka v současné společnosti je: „V čem spočívá pravá morální autorita?“ Pravá autorita je důsledek úrovně pravdy rozpoznané jako důsledek vývoje úrovně vědomí. Mnoho nejasností, které přetrvávaly v průběhu času, může být nyní vyřešeno kalibrací úrovní vědomí (pravdy) ve vztahu ke společnému referenčnímu bodu, jako je neosobní kalibrační stupnice, která reprezentuje Absolutno, stejně jako teploměr, barometr nebo výškoměr.

Kalibrační úroveň je důsledkem úrovně reality podstaty a tak přímo vyvrací postmoderní dekonstructionismus a relativismus, který předpokládá, že pouze vnímání a jeho jazykové vyjádření odpovídají skutečnosti. Takovými kejklířskými domněnkami je pochopení reality rozumem postupně vyhlazeno a sestupuje pod úroveň 200 (primitivismu).

Je třeba zdůraznit, že rozlišování reality od filozofického zkreslení a klamu není jen intelektuální a politický problém, ale je životně důležitý pro samotné přežití. Miliony lidí zemřely v průběhu staletí pro nedostatek schopnosti rozlišovat pravdu od propagovaného klamu, a děje se tak stejně každý den v dnešním světě. V dnešním atomovém věku může neschopnost identifikovat militantní omyl stát životy desítek milionů lidí.

Maligní mesiášský narcismus (úroveň 30) zůstává i nadále hlavním zdrojem potenciální katastrofy v důsledku neschopnosti rozpoznat tuto poruchu kvůli relativistické sofistice a rétorice (např. Neville Chamberlain před druhou světovou válkou; viz kapitola 15, *Pravda versus klam*.) V současné době je politicky módní být „tolerantní“ ke klamu nebo k sociálně destruktivním regresivním trendům, ale cenou je ztráta síly a schopnost rozpoznat skutečného „vlka v rouše beránčím.“ Dalo by se říci, že je lepší být živý realista než mrtvý relativista.

Vykolejení rozumu a pravdy: vášeň

I když moderní člověk má ze všech savců nejlépe vyvinutý přední mozek (úroveň 200), logika, rozum a racionalita jsou rychle a běžně zastíněny emocionalitou. Pod úrovní vědomí 200 jsou emoce založené na zvířecích instinktech (limbický systém má úroveň 120) a jejich negativita blokuje efektivní využití rozumu a racionality. Tak „city“ mohou zničit tvrdě získanou schopnost intelektuálního rozlišování reality. Vášeň může být spojena s jakoukoli přitažlivostí, která je pak přeceňována. Pokud je oceňována samotná vášeň (a dokonce podněcována) pro svou

vlastní příčinu, zejména s ohledem na velké katastrofy lidstva, které byly důsledkem rozpoutání vášní (např. nacistická éra, Ku Klux Klan a teroristé), proč tomu tak tedy je? „Vášeň“ se projevuje v živočišné říši v bojích o existenci a přežití. Tak má za určitých okolností pragmatickou hodnotu, ale stává se negativní, jestliže není ovládána inteligencí. „Vášeň“ často znamená pouze nespoutanou narcistickou emocionalitu a je spíše kvantitativní než kvalitativní. *„Svobodou projevu“ se rozumí svoboda idejí a vyjádření hledisek, nikoliv přebytek emocionality a infantilní jednání.*

Při hledání osvícení se objektivita stává nutností, která vyžaduje vzdát se připoutaností, závislostí a emočních excesů. Tak vzniká nutný výrok: „Buď vášnivý jen pro Boha“ (Hawkins, 2006).

Testování reality a funkce mozku: duševní poruchy

Vědecké studie a odborné zkušenosti ukazují, že jak poruchy osobnosti, tak dokonce i vážné duševní nemoci převládají ve společnosti kvůli genetickým biochemickým poruchám funkce mozku. Jejich výskyt nejrychleji vzrostl po uzavření veřejného státního systému psychiatrických léčení, které předtím poskytovaly ochranu pro pacienty i společnost. Léčebny byly uzavřeny kvůli falešnému vyobrazení systému psychiatrických léčení v takových filmech, jako je *The Snake Pit* a *Přelet nad kukaččím hnízdem*. Ty daly emocionální energii pro uplatňování marxistické dialektiky (oběť versus pachatel) do politických ideologií, takže duševní nemoci byly dokonce nazvány „mýtus z nominalizace a označování“. „Velká kauza“ vyústila v uzavření celého systému psychiatrických léčení a byla ideology nazývána jako „velký krok vpřed“.

Ve skutečnosti byla výsledkem rozšířená sociální katastrofa. Psychotičtí lidé se toulali po ulicích a přidávali se k trestné činnosti, čekala je chudoba, bezdomovectví, prostituce a bizarní trestné činy, včetně častého zabíjení spolužáků (jeden takový vrah kalibroval na úrovni 5), mučení a sexuální napadání dětí, a dokonce i pohřbívání zaživa.

Méně dramatické důsledky, ale také nepopsatelně destruktivní, měla záplava silně zkreslených příběhů, hledisek a falešných „faktů“ na Internetu a v mediálním prostředí, který naočkoval veřejnost nekonečným přívalem omylů a chybných výkladů událostí a jejich významu. Veřejnost byla uchváčena „velkými případy“, které kalibrovaly pod 200. V beránčím rouše „svobody projevu“ se dezinformace staly postupně dominantní, což má za následek pád úrovně vědomí lidstva celkově, včetně západní civilizace a Ameriky.

Dalším důsledkem, který z výše uvedeného vyplývá, je, že osobní a sociální život je méně bezpečný a každý neviný občan se může kdykoli stát obětí cílené zloby a hrubé lži. To je posíleno ztrátou soukromí a právní ochrany, jelikož pomluvy, urážky na cti a hrubé překrucování mají podle zákona stejnou právní ochranu. I když „cenou svobody je ostražitost“, dnešní občan opravdu neví, před čím vším má být ostražitý.

Jak se rozpadají tektonické desky tradiční etiky, morálky a obecné slušnosti, zdá se, že celá společnost je na přechodu k „volnému pádu“. Tato fluktuace se opakuje

v celé lidské historii a reflektuje varianty celkových učebních křivek lidské evoluce.

Bez kompasu nemůže lidská společnost ani odlišit politický pokrok od sociální katastrofy.

Následující část: [Kapitola 8. Kulturní premisy a pravda](#)